

Marjut Moisala

Katse

Herääminen Henkeen

KATSE

-Herääminen Henkeen

MARJUT MOISALA

KATSE

-Herääminen Henkeen

© 2025 Marjut Moisala
Kaikki oikeudet pidätetään

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2868-0

Katselin Luotua ja hän katseli takaisin, ilahduin!

Aikojen alusta olin katsellut ihmistäni ja hän tiesi sen,
mutta katsoi pois päin...

Tänään hän viimein kääntyi ja näki Itsensä, henkensä
–minut.

Mutta ei mennä asioiden edelle.

Kerron ensin mitä oli ennen tätä, heräämistä, etsinnän
päättymistä.

ALUTON ALKU

Olen se, joka Aina On. Ennen luomista, ennen yhtäkään muotoa, ennen ensimmäisen ajatuksen viriämistä, ennen kaikkea sitä mikä voidaan havaita aistein. Minä Olen.

Ei ole aikaa, ei paikkaa, on vain aluton loputon tiedostamisen meri. Se on aina täydellinen, aina Oma Itsensä, eikä siitä mitään puutu.

Sitten, aluttoman alun jossain kohtaa tapahtuu ajatuksen värähdys. Luomisen laulu alkaa soida ja ensimmäisestä ajatuksesta seuraa kokonainen ajatusten armeija ja luotujen muotojen ääretön paljous. Maailma on aina osa havaitsijaansa. Syntyy siis havaitsija ja kohde, yhdestä tulee kaksi... Mutta... Kaiken tämän kehkeytyessä Minä-Olen ei muutu. Mikään ei kosketa Henkeä. Ei muutoksia, ei alkuja taikka loppuja, ei aikaa taikka paikkaa. Kertakaikkisesti Ei.

Ja kuitenkin se kaikki On. Suhteellinen maailma, vertailujen maailma, asteita, luokituksia ja ennen kaikkea muotoja. Niin paljon muotoja, luotuja... Elämä luo loputtomalla intensiteetillä. Yhdestä tulee monta, mutta samalla... mitään sellaista ei koskaan tapahdu Todellisuudessa. Todellisuus ei jakaudu, ei koe muutoksia, ei tasoja taikka ulottuvuuksia. Ne kaikki määreet kuuluvat maailmaan, joka on UNI

mielessä, tietoisuudessa. Kuin pilvi avaralla taivaalla. Hädin tuskin havaittavissa, mutta siellä se kuitenkin näyttää olevan.

On syntynyt luomukseni. Minun ainokainen poikani, tyttäreni, lapseni. Se yksi, jolla on sama luomisen voima kuin Hengellä, lähteellä on. Sama voima, mutta ei samaa valtaa. Ei valtaa luoda lähdettään, tai olla itse oma lähteensä, kuten vääristynyt minuuden kuva uskottelee kaiken aikaa. Luodut ovat matkalla kohden Itsensä oivaltamista osana Korkeinta Korkeutta.

Uni erillisyydestä kuin haihtuvaa sumua Todellisuuden pinnalla.

Luodut etsivät etsimästä päästyään lähdettään, kotiaan, Itseään. Kyselevät maailmansa muodoilta ja harhoilta mistä se voisi löytyä, katsoen aina ulospäin, pois päin Itsestään, sisimmästään, jossa se ON ja josta se lopulta löydetään.

Siksi Henkenä, ajattoman ajan alusta lähtien olen odottanut, että Sinä käännyt ja näet itsesi. Että sinulla on Katse, joka tahtoo nähdä Minut, sinun todellisen Olemuksesi, lähteesi.

Minä katson sinua aina, tuijotan herkeämättä voisi leikkisästi sanoa. Mutta ihmiseni kääntää katseensa

pois, ei halua oivaltaa, eikö uskalla? Kunnes viimein tulee se päivä, että Sinä Käännyt ja Katsot ja Näet.

Mikä suuri ilo! Mikä molemminpuolinen suuri rakkaus ja vavahdus sydämessä, kun tunnistat, kuka todella olet, kaikkien unien, illuusioiden, uskomusten ja pelkojen taustalla ja väleissä. Siellä ajatusten väleissä sinä kohtaat minut, Itsesi.

Musiikin sävelten väleissä. Luonnon kauneudessa, siinä mitä se symboloi. Siellä Minä Olen ja Sinäkin oivallat olevasi ja olleesi aina se SAMA, Henki, Perillä. Täydellinen ja viaton. Syytön kertakaikkiaan. Korkeimman rakkain lapsi. Rakkain luomus.

Sinulla henkenä on monta muotoa, eikä yksikään niistä ole todellinen. Ei ole olemassa muotoa, joka olisi ainetta. On vain ajatuksia mielen näyttörüudulla. Ajatuksia ja havaintoja, joita havaitsija jakauduttuaan katsojaksi ja kohteeksi arvioi. Katsoja antaa merkityksen kaikelle havaitsemalleen. Jokainen Sinä katsot vain ja ainoastaan omaa luomustasi, omaa maailmaasi, jonka ainut luoja Sinä Olet.

Aluton alku ja loputon loppu sulautuvat yhteen siinä hetkessä, kun Sinä Oivallat Itsesi ja Jumalasi. ***Sil-loin Sinä Olet Se.***

LUOTUJEN MAAILMOJEN PALJOUS

Mistä ne kaikki maailmat syntyvät, elleivät ajatuksesta? Voisiko olla mitään luotua, ilman ”kaavaa”, eli ajatusta, joka sen luo, tai josta se luodaan? Kun ihminen luo elämässään mitä tahansa, vaikkapa uuden sävelmän, on sekin ensin ajatus. Jonkin hankinta on ajatuksena ensin. Talokin rakennetaan idean mukaisesti. Ja Sinutkin on näin rakennettu; ajatuksesta Jumalan mielessä.

Maailman sanotaan koostuvan energian taajuuksista, tasoista, materiaaleista ja luoduista. On tietoisuuden tasoja, ymmärryksen tasoja, älykkyyden tasoja. Vai onko sittenkään?

Henki näkee sen kaiken toisin.

On vain Sinä. Yksi Luotu. Ja tuo yksi kokee olevansa maailmassa, mutta missä maailma on? Maailma sijaitsee tuon luodun, eli oman maailmansa Luojan mielessä. Hän samanaikaisesti luo ja havaitsee luostaan. Ja koska aikaa ei ole, on kaikki luotu jo koettu. Se oli kuin erään valaistuneen kertoma episodi, kun häneltä kysyttiin, eikö hän välitä maailmasta. Hän vastasi; ”Poikajoukko lavasti näytelmän, mitä katsomista siinä on..?”

Poikajoukon lavastama näytelmä on maailma, jossa kaikki on päinvastaista todellisuudelle. Se on erillisen mielen osan kyhäelmä, jossa ilo ja suru sekoittuvat toisiinsa niin, ettei kokija monesti osaa päättää onko joku asia hyvä taikka huono, tarkoitukseton vai tarkoituksellinen.

Kehittyminen on maailma tarkoitus, sanotaan, mutta onko se totta?

Kenen tarvitsee kehittyä, kun Sinä Itse olet jo valmis, eikä maailmaa luotuineen ole olemassa, muutoin kuin siinä unessa, jota erillisyys uneksii aluttomasta alusta loputtomaan loppuun saakka?

Rakkaani, luotuni, älä anna johtaa itseäsi harhaan. Et ole muoto, et kehoon suljettu energia-muotokaan, vaan olet ikuinen Henki, Olet se joka aina ON.

Sanotaan, että jos uskot olevasi saari meressä, koet yksinäisyyttä. Kun oivallat olevasi meri, olet oikeilla jäljillä. Mutta vasta sitten kun saaren ja meren käsitteet häviävät avarasta kirkkaasta mielestäsi, olet tullut perille Itseen ja Rakkauteen.

Olet kuullut Mestarin sanoneen: ”Minä ja Isä olemme yhtä.”

Katselin Luotua ja hän katseli takaisin, ilahduin!

Aikojen alusta olin katsellut ihmistäni ja hän tiesi sen, mutta katsoi pois päin...Tänään hän viimein kääntyi ja näki itsensä, henkensä - minut. Mutta ei mennä asioiden edelle.Kerron ensin mitä oli ennen tätä, heräämistä, etsinnän päättymistä.

Tässä teoksessa Marjut kertoo elämästä Sisäisen Rakkaan johdatuksessa. Askelista Ykseyden tiellä, ja harha-askelista, joita egomieli tarjoilee niin mieluusti meille kaikille.

BoD

